

Претендентът

Румяна Капинчева

Действащи лица

Жената

Водещият

Първо действие

Глас на скиптер: Искате да бъдете телевизионна звезда! Искате да станете един от нас! Искате да бъдете водещ на нашето шоу! Тогава се запишете в новия телевизионен проект "Стани водещ на шоу". Няма значение дали сте мъж или жена. Няма значение на каква възраст сте...

На сцената излиза възрастна жена. Тя се оглежда, насочва се към камерите и ги пипа, примижва на светлината. Отново се оглежда и крачи по сцената.

Жената: /нерешително/ Аз съм претендента... за водещ. /говори на себе си/ Изглежда още няма никой. Ехо! Няма, няма никой. Ехо! Дали да си ходя? Да не кажат, че съм дошла без никой да ме вика. Я, тука има една камера, която май работи. /пооправя прическата си/ Ще взема да порепетирам малко. /изкашля се/ Аз съм новия претендент за водещ. Не, не по силно трябва! /вика/ Аз съм новия претендент за водещ. И... какво щях да кажа после. Божке, забравих! Ами ако бях сега пред журито? Я, я да погледна това дето си го бях написала. /гледа написаното на ръката си/ Така, така, така. И зная, че без съмнение много ще ви допадна, защото съм, какво съм /гледа пак на ръката си/ защото съм нежната половинка на сегашния водещ. Да ви питам, той харесва ли ви? Харесва ли ви неговата грубост, недодяланост и циничност. Не? Кой каза не? Аха, вие сте казали не когато са ви питали искате ли сладолед. Но аз ви питам харесва ли ви неговата грубост? Да! Не, не казвайте да. По моя сценарий е да кажете не. Спазвайте сценария моля ви! Ще говорите когато светне надписът горе ей там виждате ли. И ще ми пляскате тогава. Готови ли сте сега? Казахте, че не ви харесва неговата грубост и недодяланост и циничност. Ето защо се явявам аз. Да му бъда коректив. Той като каже гъз, аз да казвам ду, у, у, пе. Той като каже цици, аз да казвам, още не съм измислила какво да казвам. Ама моля

ви се, казах ви че ще задавате въпроси, когато ви светне надписът. Сега не свети. Свети ли? Чакайте да си сложа очилата. Ах да, светел. Добре имате право на въпроси. На колко съм години? А вие на колко мислите? Според вас имам ли 100 години. А казвате, че не сте сигурен. Може би са по малко? Е, да по- малко са. Но нали в съобщението казваха, че годините не са важни. Вие знаете ли вица за годините. Няма да ви го разкажа, защото ще заприличам на стария водещ. По - добре да кажа на бившия водещ. Та така, нали знаете, не са важни годините. Важен е духът. Пък аз имам голям дух. Дух като за двама. Не, като за трима. Ще напълня сцената с духове и накрая ще ме изберат за водещ. Даже си мисля, че може да ми изберат за единствен водещ. Защо не? Та вие не питайте за годините злонамерено! Питайте с добро чувство! Като че ли искате да кажете:” Колко мъдрост сте насъбрали, госпожо, как ви отиват годинките!”И още нещо да ви кажа...

Влиза забързан водещия. Той подминава жената. Вижда я с периферното си зрение и се връща.

Водещият: Почисти ли вече?

Жената: Моля..аз...

Водещият: Вчера по бюро му имаше ей толкова прах. Аз съм казал всеки ден да се чисти. Ти какво си въобразяваш? Че ще те държа на работа да ми се офлянкваш ли?

Жената: Прощавайте аз...

Водещият: Няма какво да прощавам! Писна ми от мръсотия. Ще взема да се хързулна на някоя обелка от банан. Аха!

Жената: Аз искам само да ви кажа...

Водещият: Няма какво да ми казваш! Вземаш парцала и изчистваш! Къде са другите. Дявол да го вземе, все аз първи идвам. Ти какво още стоиш?

Жената: Аз бях първа.

Водещият: /не разбира/ Къде беше първа?

Жената: /окопитва се/ Аз съм за състезанието.

Водещият: Ти.. вие..наистина ли си за състезанието?

Жената: Дойдох и нямаше никой и аз щях да си ходя и вие дойдохте...

Водещият: И те, и ви помислих за чистачката.

Жената: /радостно/ Да.

Водещият: /учудено/ Да. Значи сте за състезанието.

Жената: Ами да! Ако искате да станете телевизионна звезда, - искам, ако искате да бъдете един от нас – искам, ако искате да станете водещ- искам.

Водещият подтира главата си с ръка и гледа жената.

Жената: И няма значение мъж ли сте или жена. И няма значение възрастта.

Водещият: То че няма значение няма, но вие долу горе колко сте годишна?

Жената: Долу или горе?

Водещият: Има ли разлика?

Жената: О, има и то голяма. Днес си чувствам годините долу, затова съм дошла на прослушването.

Водещият: */гледа я замислено/* На вас не ви ли дадоха картонче?

Жената: Какво картонче?

Водещият: Такова с номерче. Кога да се явите на прослушването.

Жената: О, дадоха ми, ала аз... аз го изгубих. И дойдох по раничко. Така за всеки случай. */тихо/* По раничко. Но изглежда много раничко съм дошла.

Водещият: То и аз изглежда раничко съм дошъл. Абе колко ли е часът?

/гледа джи есе ема и възкликва/ Има още час и половина до работното време. И аз се чудя защо никой няма. Друг път намирам я сценарист, я някой музикант.

Жената: Пък сега само мен.

Водещият: Сега само вас. Какво ще правим сега? Ще се гледаме ли?

Жената: Защо пък да се гледаме? Аз да взема да си ходя. Като намеря картончето ще дойда.

Тръгва да излиза. Водещият я изпраща с поглед.

Водещият: Чакайте! Защо да не ми партнирате?

Жената: Кога да ви партнирам?

Водещият: Сега. Все едно тече предаването и вие сте утвърденият претендент.

Жената: На ужким.

Водещият: Да, на ужким.

Жената се връща

Жената: */доволно/* Давайте тогава!

Водещият: Като сме партньори да си говорим на ти.

Жената: Не, не ти ще ми говориш на вие, аз на ти, защото си по- малък.

Водещият: Ама съм по- висок.

Жената: Ама си по малък

Водещият: Добре, добре да започваме тогава: "Уважаеми зрителю, днес с почитаемота", как да ви наричам?

Жената: „Сълза забравима", не, не става. Много сълзливо звучи.

Водещият: Мадона мия

Жената: Какво е това?

Водещият: Мадона- майка

Жената: */маха осъдително с ръка/* Аз не съм толкова дърта, че чак майка да ти бъда. Ако ще караш така по италиански кажи „Бела мия” Демек съм бяла и хубава.

Водещият: Добре „днес с почитаемата Бела мия ще ви разкажем един виц.

Жената:”Ще ви разкажем една поучителна история” се казва.

Водещият: Ще ви разкажем една поучителна история. Филип Тотю тръгнал да сече из гората.

Жената: Я спири, спири! Ма така ли ще се подиграваш на нашите национални герои?

Водещият: Ама това е виц.

Жената: Като е така, няма да разказваш вицове! Умрели хората за твоите вицове.

Водещият: Но аз така съм свикнал. Да започвам предаването с вицове.

Жената: Ще отвикнеш.

Водещият: И с по пиперливи истории.

Жената: Ще отвикнеш.

Водещият: Не дотам цензурни.

Жената: Ще отвикнеш.

Водещият: И накрая завършвам пак с виц.

Жената: Ще трябва да ти направя друга концепция на предаването.

Водещият: Чакай сега!

Жената: Чакайте...

Водещият: Какво?

Жената: Нали щеше да ми говориш на вие?

Водещият: Чакайте сега, аз съм първия водещ! Главният! Вие сте второстепенния!

Жената: Бре, няма ли да има равнопоставеност? Когато обявявахте условията за състезанието, нямаше главен и второстепенен. Нямаше!

Водещият: Добре, нямаше, нямаше. Да знаете, започна да ми писва от вас. Качихте ми се на главата. Нагряхте ми бушоните. Хайде вече да започваме предаването, че ще изкрейзия!

Жената: Да го започнем, обаче няма ли преди това да променим интериора?

Водещият: Какво ще го променяме? Той си е добър. Пък и в условията за състезанието нямаше такова нещо да променят интериора. А, нямаше.

Жената: Малко да бутнем тук там.

Водещият: Никак.

Жената: */умилква се/* Малко де. Ей тонинко!

Водещият: */уклончиво се съгласява/* И какво му е тонинкото?

Жената: */влиза в стихията си/* Първо работното място.

/нее/ Трябва две бюра ей тук да има.

Две бюра проблема ще решат.

Аз и ти ще сме двамина.

Водещи ни нас зоват.

*Две бюра, а между тях диванче,
малко, спретнато и то
Гостите да сядам, знам че
ще е за тях добро.*

Водещият: *Аз съм главният, разбра ли?
Стига ми едно бюро!
Други мебели едва ли
нужни са на мойто студио.*

Жената: *Две бюра ще са ни нужни,
аз и ти, един екип
И ще бъдем много дружни
аз и ти, екип велик*

Водещият: Казваш две бюра и диванчето да бъде по средата?

Жената: Ами да./показва/ Ей тука едно бюрце, ей тука другото, а по средата едно х,у,у,у,баво диванче. И като ни дойде един гостенин: „Ха, добър ден!” му казвам аз, „Ха, добър ден!” му казваш ти и той само върти главата наляво надясно.

Водещият: Върти главата значи.

Жената: Аха! Наляво където си ти, надясно където съм аз.

Водещият: И така ще бъдете доволна.

На сцената се появява още едно бюро

Водещия: Така добре ли е?

Жената: Добре е. Но има още нещо.

Водещият: /с възмущение/ И още нещо.Какво още предлагате?

Жената: Да сложим на музикантите...ша

Водещият: Шалвари

Жената: /възмутено/ Как шалвари, какви шалвари?

Водещият: /ехидно/ Помислих, че това ще кажете.

Жената: Щях да кажа шапки.

Водещият: /разочаровано/ Шапки! Какво интересно има в една шапка?

Жената: О, представяш ли си да са всяка вечер с различна шапка. Тя да представя настроението им. Знаеш ли защо гледам „Всички обичат Реймънд”?

Водещият: Защото е комедия.

Жената: Не!

Водещият: Защото харесвате Реймънд вероятно!

Жената: О, не!

Водещият: Да не би майка му да ви допада!

Жената: О, не, не, не!

Водещият: Е, защо тогава?

Жената: Защото в края винаги слагат една чиния с някакво ястие. Разбираш ли? Оставаш до края да видиш, аджеба, какво ястие ще сервират накрая.

Водещият: И какво общо има това с шапките на моите музиканти?

Жената: Зрителите ще се чудят:”Абе, тая вечер с какви ли шапки ще се явят? Водещите какво ще кажат за шапките? Кой ли им ги е шил?” Даже, знаеш ли, можеш да организираш конкурс сред шапкарите в страната по шиене на шапки.

/Пее/ Да ми сложат искам шапка.

Шапката ще ми придава висота.

И ще ти се струвам капка.

Хубавелка със изящна красота.

Водещият:*Шапката е реквизит ненужен.*

Шапката е някакъв каприз.

Ще получиш упрека заслужен,

а пък ти очакваш приз.

Жената:*Шапката характер ти придава*

а под нея криеш своите очи.

Блясъка на поглед, малко слава

в шапката ще скриеш ти.

Жената:*/умолително/*Хайде да им сложим по една шапка!

Водещият: */мисли над идеята/* Ще помисля. Не е лошо като идея.

Жената: Само това ли ще кажеш? Това е чудесна идея. Ще имаш колекция от шапки.

Водещият: И какво ще я правя тази колекция?

Жената: Ще продадеш шапките на търг. Парите ще дадеш за добра кауза. Ей, такава ще правиш!

Водещият: */вдига ръце/*Добре, добре, съгласих се. Други идеи имате ли, Бела мия?

Жената: */усмихва се/* О, имам, имам идеи. Бъкам да знаеш от тях.

Водещият: И каква е следващата? Следващата, мадам, следващата ваше величество.

Жената: Следващата е свързана с твоя балет.

Водещият: А, моя балет не го закачайте!

Жената: Защо? Аз ако искам да знаеш....

Водещият: Казах долу ръцете от моя балет!

Жената: Аз не съм тръгнала да опипвам твоя балет, просто исках да кажа....

Водещият: Защо тогава изобщо става дума за моя балет?

Жената: */нервирано/* Моя, моя, моя, стига с това моя. Исках да знаеш, че едно време и аз бях танцьорка.

Водещият: Танцьорка? Вие? Мама мия!

Жената: Ти да не би да учиш италиански?

Водещият: Защо?

Жената: Какво ми ломотиш- мама мия, мадона мия....

Водещият: Аз така, от обща култура.

Жената: Твоята обща култура само италиански език ли знае? Та ти казвам, че бях танцьорка. Е, сега съм малко наедряла, но каква танцьорка бях тогава, боже мой. Това фламенко, това салса никак не ми се опираха. Да ти изиграя ли нещо?

Играе несръчно фламенко

Жената: Вече съм позабравила стъпките. Но става нещо нали? Само едно нещо липсва.

Водещият: Да и какво е то?

Жената: Мъжът. Мъжът липсва. Партньорът в танците. А той е много важен.

Водещият: И?

Жената: Казвам, че твоят балет е чудесен, но му липсват мъжете. Танцьорите искам да кажа. Обаче разбирам защо липсват?

Водещият: Защо?

Жената: Като си казал моя балет, та моя балет. Ей, голяма ревност те гони! Поне с някоя от тях имаш ли вземане даване?

Водещият: Нямам.

Жената: Е, като нямаш защо ги охраняваш бе, човек? Няма по - хубаво нещо от танц по двойки.

*/нее/ Щом двама танцуват,
танцува света.*

*Сърцата лудуват
и свети звезда.*

Водещият: *О, май се препъват
и чукват глави.*

*И крачки запъват
как страшно боли.*

Жената: *Телата се вият.*

Кръвта им шуми.

*Очите се пият,
любов знай гори!*

Жената: Трябва да направиш балета си смесен.
Водещият: */намръщено/* Не ми харесва тази идея.
Жената: Добре, само един мъж вкарай в балета! Само един единствен.
Водещият: Добре, но на пробвация.
Жената: На пробвация ако щеш.
Водещият: И да е нисък.
Жената: Защо пък нисък?
Водещият: */капризно/* Така да не вири глава над мен.
Жената: Така да бъде.
Водещият: Е, ще започваме ли шоуто, Бела мия.
Жената: Само още малко.
Водещият: А, да ги нямаме тия! Стоп, стоп на всякакви други предложения! Ти.. вие ми се качихте на главата. Така ще промените цялото шоу.
Жената: */внимателно/* Е, то трябва да бъде попроменено от тук от там.
Водещият: Баста! Ето проговорих и на испански. Баста! Никакви промени повече!
Жената: Още съвсем мъничко.
Водещият: Не, не ,не!
Жената: Най- важното.
Водещият: Още не си казала.. не сте казали най- важното?
Жената: Не съм. Оставих го за края.
Водещият: */заинтригуван/* И какво ще е това най- важното?
Жената: */тихо/* Публиката.
Водещият: Моля?
Жената: */високо разперва ръце/* Публиката.
Водещият: */разочаровано/* Какво публиката?
Жената: Има ли нещо по важно от публиката?
Водещият: Естествено, че не!
Жената: От живата публика имам предвид.
Водещият: Да предположим, че няма.
Жената: Няма, няма, няма
*/нее/ Публиката е велико нещо.
Тя те кара да твориш.
Да не казвам нищо грешно,
ала тя е твой фетиш.*

Водещият: *Публиката, тя да слуша
туй което казвам аз
да не ми се прави на хитруша,
а да гледа ме в захлас.*

Жената: Публиката те въздига.
Публиката може да те провали.
Знаеш малко че ѝ стига
на гърба ти да те повали

Водещият: Публиката да си знае
кой е водещ, кой е шеф.
Щом е нужно ще си трае
и да гледа моя кеф.

Жената: Бре, бре, бре, ама ти си бил голям рапон. Как може да мислиш така? С публиката трябва да се контактуува по време на шоуто?

Водещият: Ами не знам. Беше ми хрумнало това по едно време, но „рапона” бързо отхвърли тази идея.

Жената: През вечер виждаме от екрана твоите сценаристи. Те споделят мнения, разказват истории, дават оценки. Това е хубаво, но защо не го направиш и с твоята публика? Защо не ѝ дадеш възможност да говори, да се шегува, да изказва мнения? Ако ти не можеш, тогава нека аз, вторият водещ се приближа до публиката, да седна сред нея. За минутка поне, за две за три. Нека камерите не показват само половината от студиото, а цялото. Там където са и другите участници от шоуто. Защото публиката е участник, нали?

Водещият: И над тази идея ще помисля. Ще ми струва доста ресурс.

Жената: Но ще въведеш динамиката. Статиката не винаги е хубаво нещо.

Водещият: Публиката! Хм, публиката!

Жената: Публиката а да публиката. Използвай я като твой участник, като твой коректив!

Водещият: А дали тя ще може?

Жената: Разбира се, това не е публиката от моето време. Хората се развиха, приятелю мой. Да, ще ти викам така, приятелю мой. Това ще бъде сценичното ти име.

Водещият: Приятелю мой и Бела миа. Не е лошо. Не е лошо да знаеш. Ако нямаш други идеи да започваме предаването.

Жената: О, имам още няколко м,ъ,ъ,нички.- да зацветиш студиото например.

Водещият: Това са вече пълни глупости

Жената: Добре, но няколко саксии...

Водещият: Бе, как ще сложа цветя в студиото. Да започваме:” Уважаеми зрители, днес вашата Бела миа...

Жената: И вашия приятел.

Водещият: Ще ви разкажат един виц.

Жената: Като изключение няма да е виц, а ще се гмурнем...

Водещият: Ще се гмурнем...

Жената: в дълбините...

Водещият: в дълбините...

Жената: на любовта."

Водещият: */обръща се към нея/* На любовта ли? Що за изчерпана тема?

Жената: Ами това не е ли първата задача, поставена от сценаристите? Да се направи предаване по най- изтърканата тема. „Ха да видим какво ще правите.", потриват сценаристите ръце."Ха, ха ,ха!"

Водещият: Значи това не е ваше хрумване, а на сценаристите? Добре. Да кажем един виц за любовта. Веднъж една блондинка...

Жената: А не може ли да кажем едно стихотворение за любовта?

Водещият: Виж сега, да ти кажа концепцията на моето шоу!

Жената: Да?

Водещият: Шоуто ми е изградено на сатирата, пародията, иронията, сарказъм и още нещо.

Жената: И кое е това нещо? В нещото няма ли малко наивност.

Водещият: Ама много малко наивност.

Жената: И малко откровеност.

Водещият: Съвсем малко откровеност.

Жената: И малко добродушие.

Водещият: Не това го няма изобщо.

Жената: Добре, щом има малко наивност и откровеност и добродушие, а има повече сатира, пародия, ирония и сарказъм, аз ще изрецитирам на драгата публика едно стихотворение, което е сатирично. Ето, влизам в духа на твоето предаване.

Водещият: Добре, давай това сатирично стихотворение на любовта!

Жената: */изкашля се/* Приятелю мой, разреши ми вместо виц, да кажа едно стихотворение!

Водещият: */маха театрално с ръка/* Разрешавам, Бела мия! Кажете това сатирично стихотворение!

Жената: */рецитира/*

Щом хормонът почне да вилнее

Водещият: *Да смущават еротични блянове съня*

И от страст пред погледа да мъжделее..

Жената: *Значи трябва ти парченце от мъжа*

Мъж добре, но как да го намериш?

Симпатията да е при това.

Как целта свещена да уцелиш

блъскаш своята глава?

Водещият: *Купидон на помощ викай!*

Открадни си наръч от стрели!

Стреляй напосоки и не питай!

Стреляй даже стискайки очи!

Жената:*Не че нещо във вкуса ти куца*

ала май не става дума за любов.

Той, хормонът бясно си скрибуца

че за кама сутра е готов.

Водещият:*Бре, улучи вече деветима,*

кой сега да избереш?

Цял отбор мъжествена дружина

и на кой от всички да се спреши.

Бицепсите им са много здрави

мускули от край до край

всички части са корави.

Жената:*Да, ала хормонът почва да се май.*

Искал нещичко да има и в главата,

мисъл за любов, романтика поне.

Не да става само за кревата

да се дуе, а да липсва му сърце.

И преди към рая да пристъпи

със целувки тялото да покори.

Да мълви, че много скъпи

са му твоите загадъчни очи.

Със ръката мъжка да погали

малките ти тръпнеци гърди

тъй че огън да запали

чак във райските земи.

Водещият:*После семе да посее,*

бае си хормонът размечтан.

Жената:*Да расте плодът на топло, да едрее*

и в семейното гнездо да е желан.

Е, ще трябва да почака.

Той бил много придирчив.

Тъй че свиваме платната,

а дано да е щастлив.

Жената: *Какво ще кажеш, приятелю мой? Странно нещо е любовта. Да*

отидем при публиката и да зададем простичкия въпрос: „Ти влюбен ли си?

Защото аз мисля, че всеки дошъл в твоето шоу е влязъл влюбен, или ще

излезе влюбен.

Хваща го за ръка и го води към публиката. А там, на столовете, са
насядали кукли. Жената се привежда до една и ѝ шепне на ухото

Жената: Ти влюбена ли си?

Куклата: Да, много, много съм влюбена.

Водещият: /малко грубо/ И в кого?

Куклата: В Леонардо Ди Каприо.

Водещият:/вдига присмехулно вежди/ Ега ти любовта!

Жената: В Леонардо Ди Каприо?Искаш ли да го доведем в студиото?

Куклата: О, да много ще бъда щастлива.

Жената: /обръща се към водещия/Трябва да поканим този човек. Разбираш ли, трябва да каним не хора които ние искаме, а хора които предпочита публиката.Да ти призная и аз харесвам това момче. Особено като потъваше и любимата му ѝ викаше/*дрезгаво вика*/ ком бак, ком бак.

Водещият: И как ще го поканим? Ще вдигна слушалката и ще кажа „Ало, Леонардо, как си момче?Не е лошо да дойдеш в моето студио.Защо ли? Защото тук имаш една обожателка. Тя е влюбена в теб, Леонардо, влюбена. Не ми казвай, че имаш много такива влюбени в теб! Грабвай си задника и идвай тука!

Жената: Не би ли могъл да му го кажеш по така, по нежно? Той може да не е чувал за нашата страна, ти го караш да идва тук. Защо не му разкажеш историята за слепеца?

Водещият: Каква е тази история?

Жената: Тя пак е малко, така, стихотворна.

Водещият: Абе, само стихове ли ще слушам тази вечер?

Жената: Е, слушай де!

*Една изложба от тракийско злато
с амбиция Америка да заслепи
очакваше с наследството богато
светът да очарова и да покори.*

*Пред входа странни линии ръбати,
извайваха контури на една страна
набързо, някак смешно грубовато
представяха балканската земя.*

*На своя мъж за златното изкуство
жена разказваше за всички чудеса,
а той се взираше напусто
и тръпка не усещаше в гърдата*

*Жената с нежност взе ръката.
Постави я на картата с ръбатите черти.
Поведе пръстите му във посока непозната
и той дочу отнякъде свирни.*

*Към тях се втурна по гръбнака лъвски.
Подобно лодка плуваше по древната река.
Посрещаха го смеховете на рибари дръзки.
Огряваше го утринна зора.*

*А после свърна към вълните черни.
Усети вкус солен, събори го вълна.
Маяци станаха делфини верни.
Ветрец изду на кораба платна.*

*На юг пое по вечните Родопи.
Захласнат спираше пред снежни върхове.
Потопяше се в тъмни езера дълбоки.
Дивеше се на горски лесове.*

*И пак към Дунава пое, да не пропусне
прекрасния му залез раждащ вечерта.
По дефилета, тучни пасища се впусна
захласнат по потоци и плата.*

*Накрая с цялата си длан погали
богатата Тракийска низина.
Високо в Стара планина фенер запали
да осветява Дунавската равнина.*

*«Видях», незряцият човек пророни,
„прекрасна е балканската страна”.
Въздишка тихичка устата му отрони
с мечтание към неизвестната земя.*

*Смутено гледах влагата в очите.
Наместо мрак откривах в тях море.
А пък копнежът носен от вълните
за моята България пробудил бе
едно сърце.*

*И искаше ми се с очите на слепеца
да виждат всички шепата земя.
Да я обикнат и със порива на чужденеца
да преоткрият истинската ценност на
една страна.*

Жената: Може би ако му покажеш така страната ни, той ще дойде!

Водещият: Да бе?

Жената: Ха, ето че идва.

На диванчето слагат кукла на Леонардо ди Каприо.

Жената: Да посрещнем Леонардо Ди Каприо!

Хваща водещия за ръка и го води към бюрата.

Жената: Е, Лео, мога да ви наричам така, нали?/*куклата кимва*/ Е, Лео добре дошъл при нас.

Гледа към Водещия с очакване той да каже нещо.

Водещият: /*измърморва*/ Да, добре дошъл!

Жената: Поканихме Ви, защото една от нашите зрителки е безумно влюбена във вас.

Куклата се усмихва на всички страни.

Жената: О, вие казвате, че много са влюбените във вас? Какво? Казвате цялата публика. Разбирам. Е, какво да го засипем с любов.

Жената се втурва бегом към публиката. Публиката, съставена от кукли, запява:

*Обичаме го, разберете,
това е нашият герой.
За песента не ни корете
любимец ни е той.*

*Като "Титаник" не загива.
Не се оплита в „Мрежа от лъжи”.
Ромео вижда в Жулиета самодива.
И „Авиаторът” лети.*

*Обичаме те, ти си ни героя
във филми, във живота ако щеш!
Боготвориме всяка роля твоя,
изпитваме неутолим копнеж.*

Жената: /*обръща се към куклата*/ Какво ще кажете?

Куклата: Все едно беше тук.Беше ми хубаво да го гледам там на диванчето. Благодаря ви!

Жената: Публиката каза благодаря, приятелю мой. Тя каза благодаря.А сега да изпратим кого.....

Публиката: Леонардо Ди Каприо.

Жената: Да, Леонардо ди Каприо.

Водещият: И след като Леонардо ди Каприо ни беше на гости да разкажем един виц.

Жената: Ще разкажеш, но после.

Водещият: Кога после?

Жената: По края.

Водещият: */злорадно тържествено/* Е, краят вече дойде. Изтече ви времето!

Жената: Изтече ми какво? */помръква/*Ах да, моето време.Аз не го усетих. Беше ми толкова приятно тук, а изтече ...като живота ми. Изтече ей така без да разбере как.

*/пее/ Животът ни като река изтича
или се пени или пък тиха е вода.*

*Смърта отвсякъде наднича
ала на кой му пука от това.*

*Животът е безценено нещо
и дава той на всякого крила
да полетиш, да искаш ти горещо,
да има и след теб следа.*

*Да бъде водещ всеки не умее.
Да бъде водещ трябва мъжество.
Дали пред публика ще смее
да бъде господ,божество?*

*Но днес живота шанс ти дава
да бъдеш водещ, шоумен
И ти го вземаш, не за слава
от публиката си благословен.*

*Жената се покланя. Чуват се ръкопляскания. Събрали са се музиканти,
сценаристи, балет, реквизитори зад кулисите и са гледали шоуто.
Жената изненадано гледа всички. Тя обръща поглед наляво и надясно и се
покланя.*

Водещият: Достатъчно!Достатъчно! Нека влезе следващият Претендент!

Жената колебливо тръгва към кулисите.

Водещият: /промърморва/ Бяхте добра, Бела мия. Бяхте добра.Обаче...

Жената се обръща към него и го гледа с очакване, но той мълчи.Тя отново си тръгва и се скрива зад кулисите.Музикантите излизат на сцената, сценаристите обсъждат нещо, балерините репетират, само водещият седи мълчаливо на бюрото си.Изведнъж чука силно по бюрото си.

Водещият: Да влезе новият водещ! Посрещнете Бела мия.

Край